Důvody:

Jde o výpověď z bytu danou žalovaným dne 8. října 1930 ke dni 1. ledna 1931 z důvodu nezaplacení dlužného nájemného, tedy z důvodu neplnění čekatelské smlouvy, jež jest, pokud jde o užívání bytu, ve své podstatě smlouvou nájemní. Odvolací soud zjistil podle § 21 stanov žalujícího družstva, že »nájemné se stanoví tak, aby zachována byla jednak výnosnost, jednak obecně prospěšný ráz pronajatého domu a jest podrobeno, jakož i každá jeho změna schválení ministerstva sociální péče.« Správně proto uznal odvolací soud, že, pokud nájemné takto určeno nebylo, totiž, pokud stanovené nájemné nebylo schváleno ministerstvem sociální péče, nemohli ani žalovaní věděti o jeho výši a nebyli ovšem povinni ani nájemné dosud neschválené, tedy neurčité výše platiti. Poněvadž teprve při ústním jednání dne 23. února 1932 žalující družstvo vzneslo námitku, že žalovaní nájemné nezaplatili a teprve při tomto roku předložilo potvrzení ministerstva sociální péče z 22. února 1932 o schválení nájemného na 15.818 Kč 18 h určeného, a žalovaní teprve při této příležitosti se dověděli o právoplatném stanovení nájemného, nebyla výpověď daná žalovaným v říjnu 1930, tedy v době, kdy ještě nájemné podle § 21 stanov nebylo schváleno, z důvodu nezaplacení nájemného odůvodněna. Rozhoduje tu čas, kdy výpověď byla dána, by mohlo býti posouzeno, zda výpověď jest účinnou, proto nemá tu význam ustanovení § 406 c. ř. s., ani ustanovení §§ 903 a 904 obč. zák., na které se žalující družstvo odvolává. Teprve, když bylo stanovené nájemné podle § 21 stanov schváleno ministerstvem sociální péče a čekatelé o tomto schválení bylo vyrozuměni, lze mluviti o povinnosti plniti smlouvu nájemní placením nájemného a o porušení této povinnosti ve smyslu § 21 stanov, pro které držiteli bytu smí býti dána výpověď. Výpověď před touto dobou byla proto správně uznána za bezúčinnou.

Čís. 12065.

Nebylo-li přenesení poručenství rakouským soudem na soud tuzemský schváleno nejvyšším soudním dvorem ve Vídni, nenabylo účinnosti a jest usnesení tuzemského soudu, jímž bylo dáno svolení k osvojení rakouského nezletilce, i s předchozím řízením zmatečné.

Je-li osvojenec příslušníkem rakouským, jest otázku, zda jest nutným přivolení dítěte, jeho příbuzných a zástupců nebo jiného úřadu, rozhodnouti podle právního řádu rakouského.

Jde-li jen o to, zda má býti nahraženo odpírané svolení oprávněné osoby svolením příslušného opatrovnického soudu, nelze do výroku pojati již ustanovení o tom, jakého příjmění bude dítě užívati.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, R II 391/32.)

Okresní soud Brno-město svolil k tomu, by nezletilá Augusta M-ová byla osvojena manželi B-ovými, a dodal, že osvojené dítě bude užívati příjmění osvojitelů »B-ová«. Rekursní soud k rekursu matky dítěte napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu zrušil usnesení obou nižších soudů a řízení jim předcházející jako zmatečné a nařídil soudu prvé stolice, by spisy postoupil příslušnému okresnímu soudu ve Favoritech jako soudu poručenskému k příslušnému jednání.

Důvody.

Poručenka jest podle domovského listu ze dne 11. května 1929 vídeňskou příslušnicí a tedy rakouskou státní občankou. Příslušným soudem poručenským byl okresní soud ve Favoritech, který usnesením ze dne 9. ledna 1931 přenesl svou příslušnost podle § 111 třetí odstavec j. n. na okresní soud Brno město. Toto přenesení však nenabylo právní účinnosti a není proto okresní soud Brno město příslušným soudem poručenským, protože ono usnesení nebylo podle § 111 třetí odstavec j. n. schváleno nejvyšším soudním dvorem ve Vídni, což jest obligatorně předepsáno (bedarf stets der Genehmigung). Následkem toho rozhodl první soud v právní věci, jež jest odňata tuzemskému soudnictví (§ 42 prvý odstavec j. n.) a jest jak jeho usnesení, tak i usnesení rekursního soudu i řízení jim předcházející zmatečné podle § 41 třetí odstavec zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., k čemuž jest podle § 41 čtvrtý odstavec téhož zákona přihlížeti z úřadu. Pro případ, že by nedostatek podle § 111 třetí odstavec j. n. byl dodatečně napraven, jest na to upozorniti, že nižší soudy přehlédly předpis § 12 druhé věty zákona o osvojení ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n., podle něhož jest otázku, zda je nutným přivolení dítěte, jeho příbuzných a zástupců nebo jiného úřadu, rozhodnouti podle právního řádu státu, jehož příslušníkem jest osvojenec. Nesměly by tudíž nižší soudy rozhodovati podle § 2 odstavec 3. uvedeného zákona, nýbrž podle právního řádu platného v otázce, o niž jde, pro republiku Rakouskou a bylo by na nich, aby příslušné právní normy, pokud je snad neznají, zjistily (§ 271 c. ř. s., § 34 zák. ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). K vůli úplnosti se posléze podotýká, že dosud jde jen o to, zda má býti nahraženo odpírané svolení nemanželské matky k adopci svolením příslušného poručenského soudu; neměl tedy prvý soud do výroku pojati již i ustanovení o tom, jakého příjmění bude dítě dále užívati, neboť to jest součástí adopční smlouvy (§ 3 zákona ze dne 28. března 1928, čís. 56 sb. z. a n.), a o schválení smlouvy bylo by vydati usnesení zvláštní.

Čís. 12066.

Smlouva, jíž byl ujednán stavební příspěvek, jest po případě součástí nájemní smlouvy a jest stavební příspěvek považovati za část nájemného. Nejde však o zaplacení činže (§ 49 čís. 5 j. n.), není-li se žalobou domáháno zaplacení stavebního příspěvku, nýbrž devinkulace vkladní knížky, na níž jest stavební příspěvek uložen.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1932, R II 412/32.)